

На онзи свѣтъ Пеню ще го посрещне и ще го запита:

— Защо ме забрави, тате! Кака всѣка сѣбота дохождаше. Донасяше ми вода и бо-силекъ. Деня не ми е мѣчно. Гледамъ отви-соко. Виждамъ хората — отиватъ на работа. Виждамъ добитѣка. А нощемъ оставамъ сами-чекъ. Само мешата надъ мене. И сѣкашъ, на месечина отсрѣща се лутатъ сѣнки — търсятъ нѣкого.

Помни ми думата, тате, ще излѣза отъ гроба азъ. Ще повикамъ и животѣ и мърт-витѣ, да имъ разправа. Какъ пропищя дете въ утробата на майка си, какъ земята се про-пука да погълне хиляди трупове. Ще запла-чатъ. Рѣки отъ сълзи ще потекатъ, както потекоха ручей кръвъ.

— Чувай, недейте убива, синко! Недейте изтрѣгва рожбата отъ бащиното сърце. Сър-цето изтрѣгвате. Господи, научи свѣта на добро.

Стигна на гроба.

Седемъ месеца минаха отъ тогава. Гѣтна се младиятъ мжжъ, като отсѣчено, пълно съ влажна сила дърво. Отиде си безъ време.

Дѣдо Пею сне шапка.

— Азъ дойдохъ, синко.

Тука е Пеню. Моя синъ заровенъ. Ся-кашъ ще се повдигне подъ прѣстѣта, ще стане — силенъ и едъръ — съ очитѣ на майка си, и ще каже: